

jus cap. Nullum vinculum, inquit, ad restringendam fidem
 maiores nostri arctius esse voluerunt,) non alienum hic no-
 bi videtur quædam de obligatione, eaque quidem bre-
 vibus proferre. Describit hanc Dn. Pufend. l.c. Lib. I. §.
 21. quod sit, per quam quis aut præstare & admittere, vel
 pati quid morali necessitate tenetur. Ubi ad obligationem
 moralem, tanquam præcipuam, tantum respexit. Alias
 communiter JCti generalius obligationem definiuit, quod
 sit vinculum Juris, quo quis adstringitur ad solvendum
 id, quod debet. Synt. Jurisp. Struv. Exerc. XLVI. Tit. VII.
 de Oblig. §. 54. Si juris vocabulum non adstringas ad ju-
 ra humana tantum, sed etiam ad divina relaxes: hæc de-
 finitio quadribit & ad obligationem internam Conscien-
 tiæ, & ad externam actionum humanarum: ubi insimul
 constabit divisio obligationis in naturalem, quæ obligat
 naturaliter in foro interno ex vi legis naturæ (hæc potest
 etiam dici moralis), & civilem, quæ obligat civiliter in
 foro externo ex vi legis civilis. Hanc divisionem excipit
 alia non minus usitata, quæ uti prior ab origine, nam
 omne vinculum obligatorium ex jure quodam provenit;
 ita ab objecto cuiusvis obligationis, quod est debitum,
 desumpta est. Debitum autem cum sit duplex, & officii,
 quod quis vi juris præstare debet, & supplicii, quod vi
 juris ferendum est, duplex quoque enata fuit obligatio,
 & ad officium perficiendum, & ad poenam tolerandam.
 De hac re egregie Paulus Rom. XIII, 5. Necesse est subjici
 (en debitum) non solum propter iram (obligatio ad poe-
 nam) sed & propter conscientiam (obligatio ad officium)
 vid. omnino Sandersohn loc. cit. §. XIII. Nota cum o-
 mnis obligatio sit de futuro, videtur in assertorium jura-
 mentum nulla cadere obligatio, cum illud sit de re præ-
 terita vel præsenti. Verum respondetur, obligationem
 cadere